

Op 't verkeerde been

GITTE BRUGMAN

Onafgemaakte kunstwerken halen zelden de krant. Maar bijna elke kunstenaar worstelt wel met zo'n werk dat maar niet af komt. In deze zomerserie belichten we een stel 'Onvoltooiden' en de struikelblokken die daaraan te pas komen.

De kasten in het atelier van graficus Antje Veldstra herbergen verschillende onafgemaakte houtdrukken, bekend ze. Een ervan kwam gelijk in haar gedachten op, toen het onderwerp 'onvoltooiden' ter sprake kwam. „Ien mei fallend wetter dat opspat.” Ze begon er ruim vijf jaar geleden aan, maar voor haar gevoel is het werk nog steeds niet af. „Sa no en dan kom ik it wer tsjin. As ik wat feroarje, is it gau fan 'nee, dat is it dochs net' en lis ik it wer fuort.”

Er kunnen verschillende redenen zijn waarom een werk niet af komt, volgens Veldstra. Soms begint ze aan een serie van vier. Dan lukken de eerste drie, maar vlot die vierde niet. „Dan wit ik net of it ea komt. Ik pak ek wolris in nije plank en begjin hie-lendal opnij.” Of ze krijgt een opdracht. „Wat leuks, bygelyks in ex libris. Dy doch ik dan earst.” Groter

Het werk met het 'vallend water' is een geval apart

werk, dat meer tijd kost, blijft vervolgens liggen.

Met een groot werk is ze zomaar zes weken bezig. Veldstra werkt in principe op één plank. Elke kleur van de houtdruk vereist aanpassingen, die niet terug te draaien zijn. „It gutsen is hiel risikofol.”

Laatst exposeerde ze in het Sudergemaal in Nij Beets. Bij het zoeken naar geschikt werk vond ze voorstudies terug van een stadprent van Nijmegen met een brug. „Dêr wie ik earst net tefreden oer. Mar ik ha wat feroare en oanpast, en klear.” De insteek van de expositie gaf haar een andere kijk, waardoor ze haar werk anders waardeerde. „Ik ha noch trije stiks ferkocht”, zegt ze tevreden.

Zo'n expositie, of een groepstentoonstelling met leden van de vereniging HOLT, kunnen haar ook tijdelijk afleiden. „Ik gean it leafst myn

eigen gong, mar bist ek lid. Dus wolst meidwaan.” Zo moest ze een tijd terug iets met het thema 'winter', al had ze daar weinig mee. Toch is ze zeer te spreken over de twee prenten die ze voor de gelegenheid maakte. „Komst dochs wer op wat nijs.”

Het werk met het 'vallend water' is een geval apart. Het 'boek', zoals ze dat noemt, ligt al jaren in de la. De plank met de voorstelling, de prenten en de haakse hoek, waarin ze het papier bij een volgende drukgang precies op het juiste punt kan leggen... Die dingen moet ze bij elkaar zien te houden.

Ze was al een heel eind op streek toen een docent van Academie Minerva bij haar op bezoek kwam. Hij zag de eerste prints liggen die ze had gemaakt. „Hy fûn it moai. 'It liket wol de tocht fan de Israëlieten troch de Reade Sea', sei hy. Hy seach der hynders en froulju yn.”

Maar dat was niet wat Veldstra wilde verbeelden. Hij zette haar op 't verkeerde been. Zonde, vindt ze. Ze heeft er al zoveel tijd aan besteed. Dus haalt ze het 'boek' zo nu en dan weer te voorschijn in de hoop dat er nog wat komt. Want een ander kan het wel wat vinden, maar „ik moatsels tefreden wêze”.



Antje Veldstra met het onvoltooid werk met vallend water. FOTO JAN WILLEM VAN VLIET